

НАЙСОЛОДША ПІСНЯ СКОРБОТИ

Персональна виставка Нікити Кадана

14.10.2020 - 15.11.2020

Відкриття: 14 жовтня з 11:00 до 18:00 (у зв'язку з COVID19)

Voloshyn Gallery, Київ, вул. Терещенківська, 13

Voloshyn Gallery презентує персональну виставку Нікити Кадана під назвою «Найсолодша пісня скорботи». На виставці будуть представлені як нові, так і старіші роботи художника. Серед них - графіка, фото, інсталяції.

«Мова піде про взаємооберненість критичного духу та духу скорботи. Про перетворення революційної сили критичної негативності на пасивну негативність нескінченної жалоби.

Шлях нам освітлюють ліва меланхолія, політизація депресії, сила безсилля, повстання прокрастинаторів, прогресивна ностальгія, нерозрізнення історичного та травматичного - ряд прихованих цитат можна продовжувати, ви читали ці книжки.

Молодші скорбують за зруйнованою спадщиною радянського XX століття, старші - через те, що радянське XX століття взагалі було.

Ось, знов і знов ми читаємо у одній з тематичних fb-груп, що знищено чергову мозаїку, яка обіцяла політ у космос просто з розстрільної ями. Утеплений черговий фасад - так вічний сьогоднішній день святкує перемогу, так правлять тризну за ідеєю майбутнього. За декомунізацією завжди йде утеплення.

На місце історичного матеріалізму стає скорботний фаталізм у союзі із так само скорботним естетизмом.

Безіменні активісти пропонують затягнути чорним латексом фігуру Щорса, Інститут Національної Пам'яті підтримує ідею.

Колись один художник пропонував тимчасово вдягнути на монумент дзеркальну маску: порожній герой як місце для ваших проєкцій. А також «ініціювати дискусію про актуальні форми комеморації та способи роботи з ідеологічними артефактами минулого». Яка наївність!

продовження на наступній сторінці

Voloshyn Gallery

м. Київ, вул. Терещенківська, 13, вхід у арку, 2-й двір.

+38 067 467 00 07,

+38 044 234 14 27

info@voloshyngallery.art

www.voloshyngallery.art

VOLOSHYN GALLERY

Не «ініціювати дискусію» потрібно, - потрібна індивідуальна стійкість у негативності кожної й кожного. Досконале у своїй впевненості «Ні!». Меланхолія та критика разом мають утворити гранично ясну форму чистої негативності, вилучення, котлован, який за своєю суттю і є найкращий пам'ятник, досконала форма комеморації, чорна діра, що поглинає і ганьбу, і славу.

Сон розуму є креативним, ініціативним та сповненим добрих намірів. Не «креативна декомунізація» нам потрібна, але воля вчасно прибрати руки від минулого, яке постійно переви-находить власну мову по відношенню до агонізму сьогоdnішнього.

Повторюваність скорботних ритуалів, поминальні співи приспали нас. Але ми досі можемо обернути ритуал проти нього самого. Скорбота за майбутнім - це найсильніше можливе заперечення неможливості цього майбутнього.

Мистецтво ж захриплим голосом кричить «Прокиньтесь!», не вперше й не востаннє в історії.

Нікіта Кадан

Максим і Юлія Волошини відкрили **Voloshyn Gallery** у жовтні 2016 року. Галерея спеціалізується на contemporary art і демонструє широкий спектр різних медіа сучасного мистецтва, проводить персональні та групові виставки.

Галерея сприяє інтеграції українського мистецтва у світові культурні процеси, представляє художників на міжнародних арт-ярмарках та у мистецьких проектах у Європі та США. Voloshyn Gallery прагне відкривати виняткові явища, з фокусом на художників на початкових етапах кар'єри та митців, які вже знайшли свою виражальну мову, але не зупиняються на досягнутому.

Сучасно обладнаний виставковий простір галереї розташований у культурному та історичному центрі Києва, на вулиці Терещенківській, у старовинному будинку 1913 року побудови, власником якого був Н. А. Терещенко. Згодом колекціонер та меценат Богдан Ханенко придбав будівлю для своєї дружини Варвари та перебудував на прибутковий будинок, другий поверх якого призначався для розширення картинної колекції музею Ханенків.

Максим і Юлія Волошини у арт-бізнесі з 2006 року. Їхня перша галерея мала назву Mystetska Zbirka Art Gallery та спеціалізувалася на класичному та повоєнному українському мистецтві ХХ ст. У 2015 році подружжя Волошиних увійшло до списку Forbes 30 Under 30.

*Будь ласка, приєднуйтесь до нас на Facebook
(@VoloshynGallery)
Google+ (@+Voloshyn Gallery)
Instagram (@VoloshynGallery)
Artsy (@Voloshyn Gallery) та через хештеги
#VoloshynGallery #галереяволошиних
#NikitaKadan #НікітаКадан*

Voloshyn Gallery

м. Київ, вул. Терещенківська, 13, вхід у арку, 2-й двір

+38 067 467 00 07, +38 044 234 14 27
info@voloshyngallery.art
www.voloshyngallery.art

Список робіт:

«Віконце»

2020

Залізо, шати від прикарпатської ікони (Косівського району) початку XX ст.

Колись на Землі була розповсюджена квазірелігійна віра в "майбутнє", а також пристрасне бажання його побачити.

«Дух-дурник (Читаць спалених книг)»

2020

Вугілля, папір

«Музей пропаганди (Фігура-прапор)»

2020

Вугілля, папір

Складинки тканини у "Діві Марії, що читає" Матіаса Грюневальда та "Розп'ятті" Лукаса Кранаха Старшого схожі на прапори, що їх надимає вітер історії. Такий самий вітер колись ворушив червоні складинки, що згодом застигли на колоподібному фасаді музею у Шепетівці (колись музей Миколи Островського, нині Музей Пропаганди). У беньямінівського Янгола історії є молодші брати та сестри. Власне, я намагаюсь малювати саме їх - вторинних фігур цього пантеону, які, подібно до свого старшого брата, можуть дивитися лише назад у той час, коли історичний вітер несе їх вперед у невідоме.

«Ми побачимо ХХ століття»

2020

У співпраці за Андрієм Бойко

Папір, вугілля, фото, колаж

Фотографії концерту неонацистської групи "Сокира Перуна" (зроблені Андрієм Бойко) накладаються на вільні копії фрагментів "Герніки" Пікассо та ескізів до неї (зокрема, "Голову жінки, що плаче", 1937). Найвідоміший антифашистський твір мистецтва виявляється музейним артефактом доби модерності, що минула, в той час, як архаїчна ксенофобна ідеологія цілком успішно виборює собі місце у сьогоднішньому дні. Протистояння, які визначали ХХ століття, не скінчилися досі, баланс сил у них постійно змінюється, а фінал непрогнозований.

Герой та змія

2020

Шовк, друк, машинна вишивка

Пам'ятник Артему авторства Івана Кавалерідзе (1927) є водночас ключовим скульптурним твором українського авангарду та вкрай контраверсійним символом в контексті "політики декомунізації". Фігура героя після зміни ідеологічної парадигми перетворилася на фігуру злочинця, а намагання знищити монумент можуть бути проінтпретованими і як варварські акти, і як патріотична боротьба з антиукраїнською ідеологією. Артем є змієм-спокусником, який руйнує образ ідеологічно й культурно гомогенної України, а також образ історії, з якої можливо зробити моральний висновок.

«Риза»

2016

Фотографія, Гальванізована бронза

Вироблено за підтримки Transit Gallery (Мехелен)

Фотографія рельєфу-карбування на станції метро «Майдан Незалежності», присвяченого Жовтневій революції. Комуністичну символіку, що міститься на рельєфі, приховали вирізаним "за формою" шматком листового заліза.

Форма цього шматка відтворена у коштовному матеріалі, ототожнюючись з ризою на іконі, яка приховує фрагменти зображення, що залишаються "сакральнo-дієвими" попри свою невидимість.

"Сонце та супутник"

2020

Залізо, неон

Робота продовжує цикл "Приватні сонця", що був розпочатий у 2013 році.

Стандартні радянські ґрати на вікна – «сонечко» – де прути розходяться у вигляді сонячних променів, досі поширені у пострадянському міському просторі. Вони оприявнюють поле напруження між пригніченням і мріями, жалюгідним щоденним існуванням і його утопічним горизонтом. Тотальний радянський ідеологічний наратив, з його образом «спільної» надії, заміщується множиною особистих і колективних намірів, що іноді поєднуються, але в нестабільних, плінних утвореннях.

У цій роботі форма ґрат-сонечка перетворюється на силует супутника, демонструючи дистанцію між "піднесеною" та "бідною" складовими радянського універсалізму, з яких із нами досі залишилася саме друга.

"Перемога над сонцем"

2020

Залізо

Стандартні ґрати-"сонечко" ніби зім'яті велетенською рукою. Свято перемоги над мертвим гігантом пародійно повторює авангардистський пафос "Перемоги над сонцем" (п'єси Олексія Кручоних та Михайла Матюшина, у оформленні якої брали участь Казимір Малевич, Віра Єрмолаєва та Ель Лисицький) і водночас претендує на роль "фінального жесту" у довгій серії пізньо- та пострадянських художніх маніпуляцій з "сонечком" як іконічним знаком (група "Мухомор", Олена та Віктор Воробйови, числені фотографи періоду Перебудови та 90х).

Чи можливо завершити пострадянське, вийти із довгої тіні? Чи потрібно знов і знов ритуально вбивати батьківську фігуру аби набути суб'єктності? Чи не стане ця суб'єктність зрештою заручницею ритуалу "вбивства трупа" й карикатурою на нього ж?